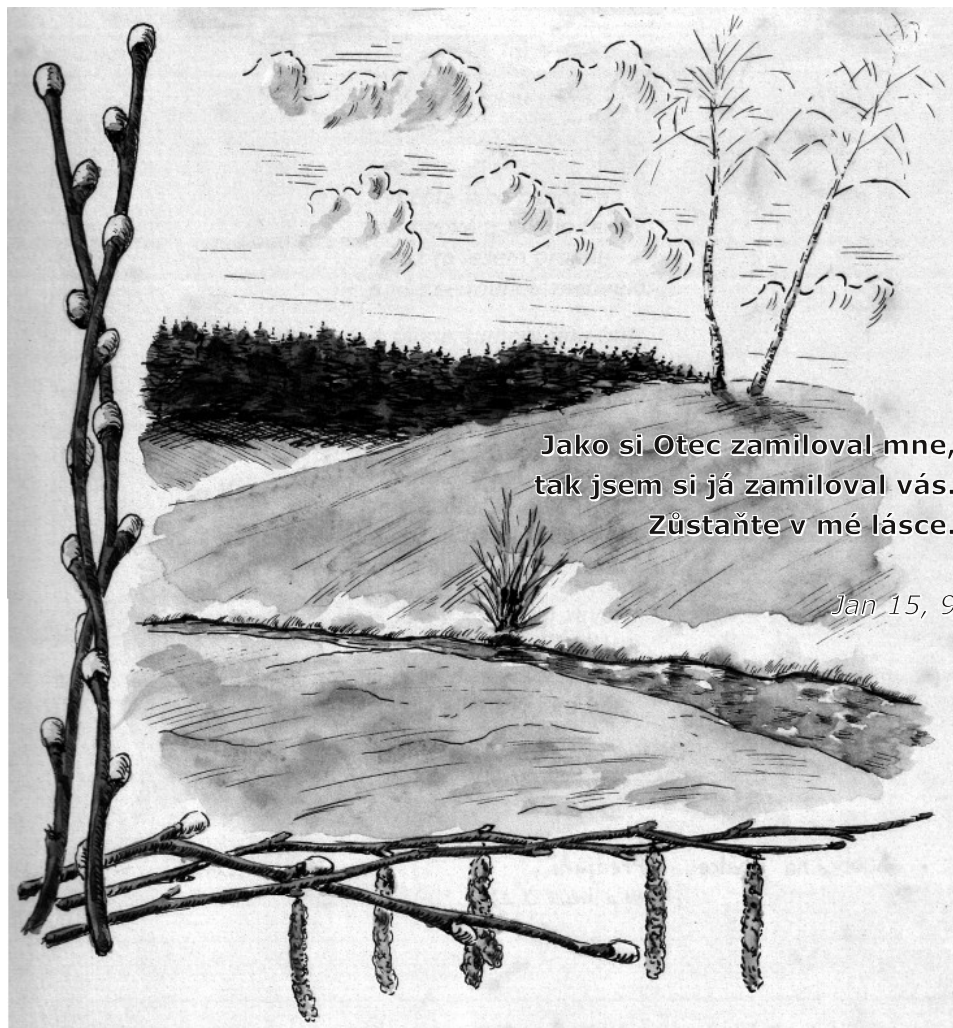

z Uhřetěvska a z Říčan

Jako si Otec zamiloval mne,
tak jsem si já zamiloval vás.
Zůstaňte v mé lásce.

Jan 15, 9

VE LIKONOCE

Milí přátelé

Znovu se přiblížily Velikonoce. A znovu promýšlíme základy křesťanské zvěsti uprostřed dění v rodinách, v církvi, ve společnosti, ve světě.

Jsem čím dál tím víc fascinován zvěstí a svědectvím Ježíše z Nazareta. Právě v dnešní době stavění zdí mezi lidmi mě uchvacuje Ježíšovo boření bariér. Není možné si při čtení evangelií nevšimnout, že Ježíš překračuje zaběhané zvyky právě kvůli tomu, aby nabídl lidem za hranicí možnost setkání. Že můžeme-li o Ježíšovi něco s jistotou říci, je to skutečnost, že byl ochoten se zastavit a naslouchat jakémukoliv člověku. Že byl ochoten vzít ho vážně, vzít vážně jeho problémy a ukázat mu, že pro Boha není někým druhořadým. A tedy – že není důvod, aby byl druhořadý pro lidi.

A do nadšení z této zvěsti přichází Velikonoce. Přichází Velký pátek a naprostá prohra. Tvrdé upozornění, že sen o tom, že by k sobě lidé mohli najít cestu, že by lidé mohli najít cestu k Bohu, je iluzí. Když

slyšíme ve 24. kapitole Lukášova evangelia říkat učedníky na cestě do Emauz slova: „Jak Ježíše Nazaretského, který byl prorok mocný slovem i skutkem před Bohem i přede vším lidem, naši velekněží a členové rady vydali, aby byl odsouzen na smrt, a ukřižovali ho. A my jsme doufali, že on je ten, který má vykoupit Izrael. Ale už je to dnes třetí den, co se to stalo.“

Hodně často myslím na tento povzdech při pohledu kolem sebe. Při pročitání biblických příběhů, kdy si říkám, jestli to není iluze. Lidé se nezměnili, hradby mezi nimi se naopak navyšují. Teď nemyslím pouze na společnost, na svět, ve kterém žijeme. Myslím na náš osobní život, kdy prostě nedokážeme to, s čím Ježíš z Nazareta přišel – tedy oddělit zlo a člověka, který je jeho nositelem.

Boží odpověď na toto zoufalství z kříže, které nás neopouští a ani opustit nemůže, je na jednu stranu ohromující a na druhou stranu prostinká.

Ježíš z Nazareta, ten, jehož zvěst nás tak uchvacuje, byl

vzkříšen. Pán Bůh se přiznal ke všemu, co Ježíš přinesl. Přiznal se ke zvěsti o svém království a jeho hodnotách.

Na druhou stranu, to, jak můžeme rozpoznávat a přijímat naději Ježíšova vzkříšení, je prostinké: „A on jim řekl: Jak jste nechápaví! To je vám tak těžké uvěřit všemu, co mluvili proroci! Což neměl Mesiáš to vše vytrpět a vejít do slávy?" Potom začal od Mojžíše a všech proroků a vykládal jim to, co se na něho vztahovalo ve všech částech Písma. Když už byli blízko vesnice, do které šli, on jako by chtěl jít dál. Oni ho však začali přemlouvat: "Zůstaň s námi, vždyť už je k večeru a den se schyluje." Vešel tedy a zůstal s nimi. Když

byl s nimi u stolu, vzal chléb, vzdal díky, lámal a rozdával jim.“

Jakoby toho bylo moc málo, co nám svědčí o naději. Ale právě příběh z konce Lukášova evangelia nám ukazuje, že to stačí na obrat v životě, k přijetí toho, že následovat Ježíše z Nazareta má smysl. Ve společenství s druhými přijímat povzbuzení právě u společného stolu, kde je Vzkříšený hostitelem. A ve společenství s druhými naslouchat biblickému svědectví, které nás vede k víře, že Ježíš z Nazareta, ten Ukřížovaný, byl skutečně vzkříšen.

Amen.

Jiří Ort

Velikonoční bohoslužby

V Uhříněvsi (*Husovo nám. 378/40*)

24.3.2016	18:30	Zelený čtvrtek
25.3.2016	17:30	Velký pátek
27.3.2016	9:00	Boží hod velikonoční

V Říčanech (*Dům s pečovatelskou službou Senior, Komenského nám. 1850*)

28.3.2016	11:00	Velikonoční pondělí
-----------	-------	---------------------

Při všech bohoslužbách bude vysluhována večeře Páně.

Vzpomínky

Na začátku adventu zemřel bratr farář Jiří Zejfart. Bylo by hodně na co vzpomínat. Pro mě osobně jsou to vzpomínky na laskavého člověka, který věrně chodil na biblické hodiny a na bohoslužby. Který mě i se svojí paní laskavě vítali na návštěvách. Který vyprávěl o své farářské službě. A který s vděčností přijímal možnost přijímat večeři Páně. Na poslední večeři Páně, v kruhu rodiny v nemocnici, nikdy nezapomenu. Vzpomínali by určitě mnozí další a k tomu

bude prostor ještě ve svatodušním čísle dopisu.

Tentokrát jsme se rozhodli dát do sborového dopisu jeho článek, který kdysi jako 17 letý mladík našeho sboru napsal do mládežnického časopisu Úsvit. Právě skupina mládeže našeho sboru spojuje Jiřího se vzpomínkou na bratra Milana Pačese, který do této skupiny také patřil. Jsem nesmírně vděčný bratru Zdeňkovi Škrabalovi za jeho milé ohlédnutí.

Jiří Ort

Harmonikář

Jiří Zejfart

Každý měsíc přijížděl do vsi starý harmonikář. Již dlouhá léta tak činil, ale žádný ve vsi nevěděl odkud je a jak se jmenuje. Zastavil se vždy uprostřed návsi pod košatou lípou, usedl na klády, přihladil vous sahající mu až k pasu, odložil propocení klobouk a spustil veselou písničku.

Starého harmonikáře měl rád každý. Nejvíce však děti, neboť těm vždy večer – zůstával ve vsi

den a noc – vyprávěl pohádky i příběhy z válek a ze života lidí. Ale nejen děti, ale i dospělí si s ním rádi pobesedovali a sdělili mu své starosti a touhy.

Tak plynula léta a tu přinesl čas vzrušující událost, která navždy zůstala vryta v paměti vesničanů a ústním podáním přecházela z pokolení na pokolení. Stalo se to na jaře, na sklonku dne, kdy harmonikář zavítal opět mezi své staré známé.

Měsíc jakoby vykoupaný v svě-
žích mlžných parách vystupují-
cích z luk a lesů. Zhlížel zvě-
davě na náves. Tam na kládách
pod košatou lípou, podpírán
dvěma hospodáři, zpola ležel
vetchý harmonikář, obklopen
vesničany. V posledních hodi-
nách svého života jim se
zbytkem sil vyprávěl nejzajíma-
vější a nejpravdivější příběh,
jaký kdy vyšel z jeho úst.

„Již mnohokrát jste se mě
tázali, kdo jsem,“ začal vyprávě-
ti tichým a nezvykle vážným
hlasem. „Vždycky jsem odmítal
dátí vysvětlení, ale dnes vám je
podávám dobrovolně a bez pobí-
zení, neboť nemohu to tajem-
ství odnésti s sebou do hrobu.

Vy staří jistě pamatujete sedlá-
ka Vávru. Byl to poctivý člověk,
hodný a pracovitý. Divíte se, že
ho znám? Ó, o tom šla pověst
široko daleko. A o jeho synu
Václavovi bohužel těž. Byl to
neurvalý, hrubý a prudký mla-
dík. Ještě jeho matka ho držela,
jak se říká na uzdě. Když ale
zemřela, rozpoutala se u Vávru
bouře. Václav se nechtěl pod-
volit otcově vůli. Ano, i toto
všechno vím, milí přátelé. Ptáte
se, jak to souvisí s mojí osobou?
To vám řeknu až na konec.

Tatík Vávra se tedy rozhodl vše
skoncovat. Dal Václavovi třetinu
majetku v penězích a vyhnal ho
z domu. A ještě v noci Vávruv
statek vyhořel od základu
a Vávru položili za několik dní
k panímámě. A žádný z vás,
přes všechny dohady, neví urči-
tě, kdo byl paličem a co se dál
stalo s mladým Vávrou. Povím
vám to. Paličem byl Václav,
který po tom činu utekl za
hranice, dal se zlákat špatnou
společností, pil a karbanil a za
nějaký čas mu zbyl jediný šat
a něco málo peněz, za které si
koupil – harmoniku. Poznal
svoji chybu, odvrhl od sebe
všechny nepravosti, opustil
špatnou společnost, která ho
vedla takřka na pokraj záhu-
by, a vrátil se do vlasti, kde po
třicet let – až do dnešního dne –
hrál pro potěšení malým
i velkým. Ano – moji milí – já
jsem Václav Vávra – palič a vy-
vrhel. Nechcete věřit, že já,
který vaše děti poučoval, jak jít
pevně a správně životem, jsem
zlosyn? Poznal jsem, sice trochu
pozdě, svoji chybu, ale všemo-
houcí Bůh mi dopřál odčinití ji
aspoň částečně.

Jste hodní, že teď v posledních
chvilích mého života, když jsem
vám vše o sobě řekl, mne od

sebe neodháníte, nejsem ani takové lásky hoděn. Proším vás, abyste odpustili nehodnému synu své obce a vy mladí si vezměte dobrý příklad ze všech povídek a příběhů, které jsem vám zde vyprávěl. Nenásledujte však nikdy toho nehodného Václava Vávru. - - - A ještě o jedno vás prosím. K poslednímu odpočinku mne položte i s mojí harmonikou, která mi byla nejvěrnějším průvodcem a přítelem, tam k tomu vykotlanému dubu u hřbitova.

To byl můj poslední příběh, ale

nejpravdivější. Blíží - se - poslední - moje - chvíle. Ještě jednou - prosím - za odpuštění. Buďte zde - šťastni - a vzpomínejte - na mne - v dobrém. - - - Bože - opduš' mně hříšnému - Amen. - - -

A měsíc, který vše dychtivě pozoroval, skryl svou tvář do mraků, jako by se styděl za to, že se dal unésti zvědavostí.

Úsvit - Časopis Sdružení českobratrské mládeže evangelické v Uhříněvsi, Roč. I, č. 2, 5. listopadu 1944.

Tři šachovnice Vzpomínka - Milan Pačes

Na první šachovnici jsem začal hrát s bratrem a přítelem ze sdružení v uhříněveském sboru.

Sedával jsem v krásném koženém křesle v bytě u Pačesů a hned po několika zahřívacích partiích bylo zřejmé, že pohodlný ušák byla past a útulná místnost vězení. Proti mně seděl člen šachového klubu, zkušený hráč, vyzbrojený teoretickými znalostmi, který věděl, že šachové soupeření se neřídí nějakou křesťanskou etikou a nezná

tedy soucit, odpouštění omylů nebo milosrdenství.

Ve chvíli, kdy můj přítel - nepřítel vstal ze židle a začal kroužit kolem mne jako lev číhající na kořist pochopil jsem, že je se mnou konec. Ztratil jsem nervy a nezbyval čas na trpělivé promýšlení tahů a odkrývání nepřátelských úmyslů soupeře. Tušil jsem, že se blíží konec, ale tušení nestačí a nevyhrává. Zcela pravidelně se na bojišti nečekané a zákeřně ob-

jevila jezdecká neporažená garda imperátora Napoleona (vlastně jeden černý nebo bílý kůň) a zkáza byla dovršena a já jsem byl odsouzen do role poraženého a poníženého a partie byla dokončena.

Z uhříněveských porážek jsem zbaběle utíkal se zbytkem své armády a zastavil jsem se až v malé belgické vesnici Waterloo a měl jsem štěstí, že jsem se nemusel plavit pod dozorem vítězných vojáků na opuštěný ostrov svaté Heleny a že jsem byl dopraven do vesnice Dolní Měcholupy. A tak jsem vlastně vyhrál jako Arthur Wellington, ale nejsem, žel, jako on generál a anglický sir.

Druhá šachovnice neměla 64 políček a nepohybovaly se po ní černé a bílé figury, ale dva mladíci se smyslem pro humor a kanadské žertíky, které patřily k dennímu programu v jejich studentském životě. Šachovnicí byla slunečními paprsky pohlazená voda rybníka s pohádkovým názvem Podlesek (Pod lesíkem?), nepřehlédnutelná velká louže pár kroků od uhříněveské obory; na jedné straně řada nádherných topolů, na druhé mohutné stromy a za

nimi třešňová alej a ta krása byla ověncena hradbou keřů a ve vodě pospávali tuční kapři a sem tam nějaká užovka. Chyběl už jen pan Renoir s paletou a štětcí.

To byla naše šachovnice, náš rybník v červnovém parnu, v němž jsme vydrželi hrát hodiny s tenisákem zaháněnou a ve chvílích odpočinku soutěžit ve hře „kdo déle a kdo vícekrát“ vydrží ležet na hladině bez „zmizení palců“ pod vodou. O vítězi rozhodnou čas „nad hladinou „ a počet ponorů dolních končetin – palců. Když soutěžící borec s drkotajícími zuby vylezl na břeh nastalo střídání a to se opakovalo 3x až 4x.

Nebylo to moc zábavné a chytré vůbec ne, ale měl jsem někdy možnost vyhrát nad šampionem a nemusel poslouchat ten pravidelný rozsudek šachmat!

Třetí šachovnice nebyla ani z nakreslené překližky ani z plátna, ale tvořila ji dlouhá šňůra týdnů, měsíců a roků a začala od narození a mířila k nějakému konci a měla stovky a tisíce polí, na nichž se pohybovaly dvě figury s konkrétními jmény na

základě smysluplných nebo nepochopitelných rozhodnutí, nápadů, úvah, dohadů a utvářely tak svou identitu a vlastní osud.

Tahy byly někdy mizerné, nepromyšlené, někdy vzbuzující naději a pocit úspěchu, štěstí a radosti.

Šachová hra ale vyžaduje soupeře, protivníka, prostě nepřítele. V případě obou figur se na šachovnici objevili horší nepřátelé než Napoleonovi gardisti; byly to postavy z Janovy apokalypsy, jezdcí se strašlivými jmény. Jeden jezdec jménem

Alzheimer přinesl temnotu, beznaděj, nekonečné utrpení a ztrátu orientace v čase a prostoru a po tomto hrozivě znějícím šachmatu můj přítel a bratr Milan zemřel. A ten druhý se jmenoval karcinom, ohrožující a bezohledně útočící a ničící vše živé a když na chvíli prohraje přichází znovu a znovu. Nepomáhá ani malá ani velká rošáda.

Tak čekám a vzpomínám na naše studentské mládí a hrátky na šachovnici života.

Zdeněk Škrabal

Asi mi chýbala perspektíva: Ono to funguje aneb setkávání maminek v našem zboru

Je štvrtok večer a ja som v poslednej štvrtine pomerne náročného dňa so svojimi dvomi ratolesťami. Kladiem hrnce a taniere do umývačky a pomyslím si: „Ešte chvíľu vydrž, o 2 hodinky by mali deti spať, zajtra je piatok, pôjdeš na "maminky" – bude líp“.

Sama sebe mám chuť sa smiať. Prečo? Pretože moja reakcia na otázku Jirky O., čo si myslím

o podpore nápadu, aby sme v zbere skúsili zaviesť pravidelné stretávanie mamienok, bola viac než skeptická: „Seriózne? Len preto, že máme detičky v približne rovnakom veku? To si robíš humor. Nemám z toho dobrý pocit.“

Našťastie sú na svete vzácne bytosti, ktoré začuchajú genialitu nápadu (v tomto prípade nápadu Evky Faltovej) a ne-

nechajú sa odradiť skepsou z detských ihrísk „otrlých“ (a zdemolovaných) jedincov (mňa!).

Či mi vtedy chýbala skromnosť alebo len prostá otvorenosť, neviem. Skepsa sa zmenila na vďačnosť. Za čo? Za neskutočné priateľstvá. Za rozhovory o fyzike, varení, Montessoriho hračkách, spoločenskom dianí, kultúrnych akciách i prešľapoch, psychológii, filmoch, knihách a práci, Biblii a Bohu, škole, starých budovách plných starých vecí, divadle... To všetko pri džavote, krikú, tieskaní, smiechu, dupaní či plači našich drahokamov .

Asi mi chýbala perspektíva. Trochu iný pohľad na zabehnuté stretnutia, ktoré som očakávala, kde rozhovory prebiehajú na platforme špatného sitkomu. Odpustite mi, že som podcenila genialitu vášho ducha. Skvelá ukážka pre mňa tak vzácnej Božej vlastnosti – humoru.

Milujem piesne, ktoré zaznievajú na stretnutiach. Za všetky ostatné zmienim dve z nich: „Dobré ráno, Bože můj, celý den

zas při mne stůj, ať je smíchu víc než pláče, zemi k slunci nech otáčet, ať u tebe místo mám, ať nejsem sám...“ a „Posaď se se mnou ke stolu, pro tebe místo mám. Posaď se se mnou ke stolu, já na tebe čekám.“ Vyjadrujú mnohé z toho, prečo sú tieto stretávania tak super.

Budeme radi každej novej maminke... či ockovi, ktorí si prídu dať ono povestne kafe, čaj alebo Caro, spoločne si užiť krásu ilustrácii i hĺbku príbehov (ilustrovanej) Biblie, zaspievať, (v neposlednom rade neprídu o možnosť si) vypočuť absolútne nezabudnuteľný prednes Františka Hrubína v podaní pána farára Orta, alebo proste len dostať priateľské pobúchanie po pleci (či objatie), keď sa na chvíľu stane úloha maminky (či ocka) trochu MOC náročná. A že je tam občas chaos. To si píšete! Vďaka Bohu za to. Je to nádhera.

Ste vítaní. Asi mi chýbala perspektíva....pretože ono to funguje a SKVELE.

Ivana Bargárová

Velikonoční meditace
a *haute voix* (Paříž 1998)
přeložil Joel Pokorný

Henri Capiieu
Pozvání k večeři Páně

Hledáme živote
Zde máte Kristův chléb

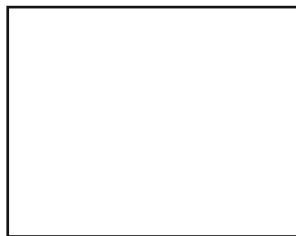
Hledáme radost
Zde máte Kristovo víno

Hledáme štěstí
Zde máte Kristův pokoj

Hledáme bratry
Zde máte Kristovu večeři

Hledáme Království
Zde máte Kristovu přítomnost

Tak pojďte, neboť vše je připraveno

Farní sbor ČCE v Uhříněvsi a v Říčanech

telefon: 211 222 198

mobil: 607 886 447

<http://uhrineves.evangelnet.cz/>

redakční e-mail: mirasul@seznam.cz